

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

BLAFFEN TEGEN DE MAAN

Een toneelspel in drie bedrijven

door

1880

Dimitri Frenkel Frank

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2013

Nr.3196

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZEVEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier “aanvraag tot opvoering”. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Ongeveer een maand voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

De aanvraag kan ook online via www.toneelfonds.be worden ingediend.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Tele-Design International/TDI-Agency Holland.
Kinderdijkstraat 8
1079 GH Amsterdam
tdi.agency@planet.nl
www.tdiagency.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk ***BLAFFEN TEGEN DE MAAN*** op te voeren moet de naam van auteur ***DIMITRI FRENKEL FRANK*** vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2013/0220053

ISBN 978- 90385- 12693

© 2013 Toneelfonds J. Janssens/Y. Frenkel Frank

www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen

Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(2 dames – 5 heren)

DE OUDE ALKAZAAR
WOLF ALKAZAAR
LAURA
WILLIE DE WORSTELAAR
MAX MET DE SAX
LEDA DE ZWAAN
BLAAK, DE DIRIGENT

DECOR

Links voor is Willie's Bar: een sjofel café, een van die afgetrapte kroegen zoals men ze vindt in de zijstegen van de Nieuwendijk. Iets verhoogd en naar achteren - en over de hele breedte van het toneel - ligt de kamer van de Alkazaars, vlekkerig en verwaarloosd. De enkele meubels van de Alkazaars tonen ouderwetse grandeur en artistieke smaak. Hoewel versleten geven ze een zekere romantische sfeer aan het grote, holle vertrek.

Voor langs het toneel, vanaf de deur naar Willie's Bar, ligt de straat - die rechts „achterom” toegang geeft tot de flat van de Alkazaars. De deur van de bar kan ook afwezig zijn, zodat bar en straat in elkaar overlopen.

Door het hele decor heen ziet men Amsterdam, mengsel van oude gevels en lichtreclame.

EERSTE BEDRIJF

EERSTE TAFEREEL

(Als het doek opgaat zijn alleen de straat en de bar zwak verlicht. Een spot valt op de sax van Max, die staande wat nostalgieke, progressieve jazz blaast, Leda zit aan de bar en luistert. Willie spoelt glazen. Max houdt op met spelen. Het licht in de bar wordt sterker. Hij blaast zijn mondstuk schoon.)

MAX : Je kan zeggen wat je wilt, maar toch - op een dag vind ik m'n magie tune.

WILLIE : Zeker, jongen, zeker.

MAX : Hij zit in m'n sax, ik moet 'm alleen maar d'r uit krijgen.

WILLIE : Je blaast er anders hard genoeg voor. Hahaha!

MAX : Huhu *(blaast een frase)* En toch heeft 't geen flikker met techniek te maken, Willie. Neem nou Peewee Cloud, had een rot techniek - maar als-ie in dat riet beet, dan dreef je weg, man, weg.

WILLIE : Heeheehee, wacht effe - dat zal je mij nooit horen zeggen dat techniek genoeg is. Ik zei 't zo vaak tegen de jongens, bij de Olympische spelen, als ze zanikten van Willie, hoe werken de Grieken? Wat voor een techniek hebben de Finnen? Dat was dan bij 't Grieks-Romeins worstelen natuurlijk . . .

LEDA : Je hebt 't al honderd keer verteld, Willie.

WILLIE : Nou en? Enfin, dan zei ik tegen de jongens: 't gaat niet om de techniek, jongens. Je kent je grepen heus wel, anders zou je hier niet staan. Denk niet meer aan je tegenstander. Je hoeft alleen maar . . .

LEDA : *(verveeld)* ... jezelf te overwinnen.

WILLIE : Juist. Je hoeft alleen maar jezelf te overwinnen, Max.

MAX : Waar heb je 't over? Ik wil alleen maar m'n magie tune vinden. Da's toch geen gevecht. *(blaast een klagende frase)*

(Wolf komt op in de straat. Hij trekt ongeduldig aan een sigaret, een camera hangt om zijn hals. Hij kijkt geërgerd om zich heen, leunt tegen een lantaarnpaal, wachtend)

LEDA : *(is naar de straatkant gegaan, kijkt naar Wolf)* Daar heb je 'm weer.

WILLIE : Wie?

LEDA : Die jongen.

WILLIE : Welke jongen?

LEDA : Met dat fototoestel. Die gisteren daar *(wijst in de richting achter in de straat)* is komen wonen.

MAX : O die... *(gaat naast haar staan)*

LEDA : 't Is een knappe jongen, hè?

MAX : Nou.

LEDA : Hij heeft zoiets aparts, hè? Hij lijkt op een filmster, ik weet niet meer wie.

MAX : Ik lijk ook op een filmster. *(trekt een gek gezicht)* Op twee zelfs. Abbott en Costello.

LEDA : *(naar Wolf kijkend)* Ach, schei uit.

MAX : Het enige wat mooi aan me is is m'n sax.

LEDA : Max met de sax...

MAX : En hij?

LEDA : Als ik naar 'm kijk begint er gewoon iets in me te kriebelen.

WILLIE : Zij heeft een ingebouwde sax, Max.

MAX : Schei uit...

(Wolf gooit zijn sigaret weg, wandelt naar de bar)

LEDA : Hij komt hierheen! *(ze gaat aan de bar zitten, rug naar de deur)*

MAX : Ik zal je camoufleren. *(Hij blaast op zijn sax)*

(Wolf komt binnen en blijft staan. Hij kijkt ze aan, grijnst even, wacht rustig tot Max ophoudt)

WOLF : Goeienavond.

ALLEN : Avond.

WOLF : Ik wou graag een oude.

WILLIE : Pak maar een glas achter de tapkast en schenk jezelf in.

WOLF : Is er geen bediening hier?

WILLIE : Soms. Als ik geen last van m'n rimmetiek heb.

WOLF : Zal je niet veel klanten krijgen.

WILLIE : Nee. Zou me veel te druk wezen ook.

WOLF : Mooie zakenman.

WILLIE : Ik ben geen zakenman. Ik ben een gezellig mens met een openbare huiskamer. 's Ochtends komen hier de jongens van de haven - met een paar centen en een hoop verhalen. En donderdags heb ik de jongens van de krachtsport. Maar 's avonds, 's avonds is hier niet veel te doen. Dan speel ik een beetje vader over deze jongelui. (*tikt Leda vriendelijk op de arm*)

WOLF : Jaja. Jeugdherberg met alcohol.

WILLIE : (*kijkt hem onderzoekend aan*) Aardige jongen ben jij. Héél aardig. Vooruit joh, pak je glas.

(*Wolf naar de tapkast*)

WILLIE : (*tegen Leda*) Nou en?

LEDA : Hij is geweldig.

WILLIE : Bij jullie vrouwen is 't anders; jullie weten vóór 't gevecht al dat je tegen de mat gaat. Weet je nog toen die stuurman hier kwam binnenwandelen? Heb je ook geen plezier van gehad.

LEDA : Ik kan er niks aan doen.

MAX : Je weet hoe ze is. Als ze 't in iemand ziet, dan is d'r geen houden meer aan.

WILLIE : Nee. Dan zakt ze door de knieën als een zwaargewicht onder de dope.

LEDA : Schei uit.

WOLF : (*erbij met glas*) Cheers.

WILLIE : Dat je elleboog lenig mag blijven. Zeg, jij bent toch die jongen die hier tegenover is komen wonen, hé?

WOLF : Ja.

WILLIE : Met je vader, hè? Da's toch je vader, die zwaargewicht met die lange grijze haren, hé?

WOLF : (*cynisch*) Zwaargewicht, ha - die is goed.

LEDA : (*komt naast hem staan*) Je kan echt zien dat 't je vader is. Hij heeft zo'n artistieke kop, hè - net als jij.

WOLF : (*valt fel uit*) Ik lijk niet op m'n vader. Ik lijk helemaal niet op m'n vader!

LEDA : Nou zeg...

WILLIE : Een beetje beleefdheid ken geen kwaad, jongen - al kom je misschien uit de één of andere dubbele Nelson.

WOLF : Voor mij spreek je in code.

WILLIE : (*kijkt hem aan*) Ik ben oud-worstelaar, weet je, en dan ken je zien als iemand geknauwd is. Tien jaar Nederlands kampioen lichtgewicht geweest, twee Olympiades meegemaakt, ja ja.

LEDA : (*stemming kwekend*) Daarom noemen ze 'm ook Willie de Worstelaar, zie je. En dit is Max. Hij speelt in de Blue Kackatoo.

MAX : Hallo.

WOLF : Hallo. En hoe heet jij?

LEDA : Leda. Leda de Zwaan.

WOLF : Wat? Nee! (*proest het uit*)

LEDA : (*tegen Willie*) Weer iemand die d'r om lacht. En als ik vraag waarom zeggen ze nooit iets. (*tegen Wolf*) Waarom lach je?

WOLF : Omdat Leda bij de oude Grieken met een zwaan... Ach, laat maar.

LEDA : Zie je wel?

WOLF : Haha! Leda de Zwaan... (*grijpt haar onder de kin*) Dan zou ik best jouw zwaan willen zijn.

LEDA : (*verrukt*) Ik weet niet wat je bedoelt. Als je maar weet dat ik een fatsoenlijk meisje ben.

WOLF : Dat zal wel.

WILLIE : Ben je altijd zo'n secreet? (*pakt hem hard bij de arm*) Ik waarschuw je; al heb ik rimmetiek, ik leg je nog altijd zwaar in de kreukels, als 't mot.

WOLF : Laat me los. Wat willen jullie? Beleefde conversatie? Ben je aan het verkeerde adres.

LEDA : Ach, laat 'm toch. Hij meent 't niet zo, hè?

WOLF : Ik meen altijd wat ik zeg. (*cynisch*) Daarom ben ik ook niet bepaald bijzonder populair. (*het is even stil*) Ik neem nog maar een borrel.

WILLIE : (*hem peinzend aankijkend*) Je doet maar, jongen.

(*Wolf legt de camera op de toonbank, schenkt zichzelf in. Leda pakt de camera*)

LEDA : Da's een dure zeg. Wat is dat er vóór een?

WOLF: Een spiegelreflexcamera. De omgekeerde spiegel der waarheid - in vertrouwen: meestal een vrij leugenachtige affaire. Vertekent alles. Man die lacht wordt man met grijns. Man die springt wordt lijk in de lucht. Hier - *(klapt camera open)* kun je meteen zien hoe ik er van binnen uitzie. Kijk...

LEDA : Ik zie niks.

WOLF : Leeg en zwart. *(fel)* En als jullie me niet moeten, dan laat je 't maar.

WILLIE : Je bent hier onder vrienden, jongen.

(het is even stil)

WOLF : Oké. Het spijt me. Ik heet Wólf Alkazaar.

WILLIE: Oké.

(het is even stil)

MAX : Woon je daar alleen met je vader?

WOLF : Helaas wel, ja.

MAX : Waarom? Heb je mot met je vader?

WOLF : Mot is 't woord niet. *(hij drinkt)* Hij zit op m'n rug als die ouwe man bij Sindbad de Zeeman - loodzwaar.

WILLIE : Waarom ga je dan niet van huis?

WOLF : *(duister)* Mijn vader is een kind en ik ben zijn hoeder.

LEDA : Wat is je vader?

WOLF : Jaja, wat is mijn vader... Da's een vraag die me al jaren teistert. Mijn vader is een monster met een zwak hart, een reus van een dwerg, een verpletterende luchtballon, een lachspiegel der kunsten, een kruising tussen Rabelais en Strindberg.

WILLIE : Ze bedoelt: van z'n vak.

WOLF : *(niet meer te stuiten)* Wat is m'n vader! Hij is een bewonderaar, een grandioze zwelger in de grootheid van anderen...

(de oude Alkazaar komt op, gebogen schuifelend, gehuld in een enorme ouderwetse cape, de vioolkist onder de arm, hij kijkt zoekend rond, gaat dan de bar in)

ALKAZAAR : Buenas noches, vrienden! Zien mijn door notenschrift vernielde ogen goed in deze duisternis - staat daar de vrucht mijner lendenen?

WOLF : Ja. Eindelijk.

ALKAZAAR : Ik zocht je al. Ik dacht dat je op me zou wachten.

WOLF : Op je wachten? Verdomme, jij had alle sleutels meegenomen, ik kon er niet in.

ALKAZAAR : En wie zegt dat ik het niet zo wilde? Hand in hand met jou ons nieuwe paleis betreden - de trap opschrijden als vorsten... *(kucht)* Ahum. Wie wil m'n keel laven met een glas gerstenat, hm?

WILLIE : 't Zal zo gebeuren, meneer Alkazaar.

ALKAZAAR : Ah! U kent mij. Hoor je dat Wolf, hij noemt mijn naam. Als een klarenstoot werpt hij hem in de lucht. Zeg meneer, u kent mijn grijze leeuwenhoofd van het Stedelijk Orkest?

WILLIE : Nee, uw zoon heeft zich aan ons voorgesteld.

ALKAZAAR : Oh. Aha. Enfin, laten we eens te meer de bittere beker der vernedering ledigen. Waar blijft mijn glas bier?

WILLIE : *(is aan het tappen)* Komt.

ALKAZAAR : *(ontdekt Leda)* - U is een vorst. *(tot Leda)* En wie is deze balsem voor mijn oude ogen, hm?

LEDA : *(giechelend)* Ik ben Leda.

ALKAZAAR : Ah! Leda met de Zwaan?

LEDA : Nee. Niet met de zwaan. Leda de Zwaan.

ALKAZAAR : Ah! Bravo! Dus jij bent het kind van die mythologische verbintenis... Een Ghuirlandajo zou ook jouw schoonheid moeten schilderen.

LEDA : Dank u. Eindelijk eens iemand die er niet om lacht.

WILLIE : U bent violist, meneer?

ALKAZAAR : Ik ben musicus, meneer. De viool is voor mij alleen de aardse omhulling van een onsterfelijke gedachte. *(ontdekt Max en z'n sax, roept grandioos)* Collega! Ook een muzikale ziel! *(schudt warm Max de hand)* De sonore klank van de saxofoon, prachtig, prachtig, - het saxofoonconcert van Tomasi,

nietwaar?

MAX : (*overdonderd*) Sorry, ik speel alleen maar jazz.

ALKAZAAR : (*grootmoedig*) Is toch ook muziek! Begrijp er niets van, ben te oud - maar het is toch óók muziek, menselijke emotie omgezet in klank, nietwaar? (*tikt hem vaderlijk op de schouder*) Toch eens bestuderen, dat concert, misschien zien we je dan nog eens bij ons. In de Tempel der Muzen. Ach, Wolf!

WOLF : Ja?

ALKAZAAR : Blaak was weer goddelijk vandaag! Dat begin van de vijfde van Beethoven, weet je wel... (*zingt het*) Pa-pa-pa-pam... Weet je wel, Leda?

LEDA : Nee.

ALKAZAAR : Nou ja, dat nemen ze altijd zo zwaar, hè, zo van pam... pam... pam... paaam... Maar nee!

(*Willie geeft hem 'n glas bier*)

Ah, dank u zeer. Salud y muchas pesetas y tiempo para gastarlas, zoals de Spanjaarden zeggen. Gezondheid en veel peseta's en de tijd om ze uit te geven, (*hij drinkt*) Dat doet goed.

MAX : Bent u Spanjaard, meneer?

ALKAZAAR : Eh... ja. . we hebben Spaans bloed...

WOLF : (*schamper*) Hah!

ALKAZAAR : Nou ja... waar was ik?

WOLF : (*cynisch*) Bij pa-pa-pa-pam.

ALKAZAAR : Maar jij doet 't heel goed, jongen! Pa-pa-pa-pam! Zo deed Blaak 't vanmiddag ook. Kort. Krachtig. Heroïsch. Zonder de zware modder van mufte sentimentaliteit. Pa- pa-pa-pam! Dadadadieja... dadadadieja... Goddelijk, die Blaak! Dan zit je te trillen op je stoel dat je méé mag doen, dat je je viool vast mag houden, dat je mag spelen, dienen, gehoorzamen... Ah! Ja! (*neemt diepe slok*)

WOLF : Drink 't maar ineens op, vader. We moeten gaan.

ALKAZAAR : Gaan? Nu alweer?

WILLIE : Je vader zit net zo gezellig te vertellen.

WOLF : D'r is nog een heleboel uit te pakken, vader. Snij de draad der romantiek door en stort je in de werkelijkheid.

ALKAZAAR : Goed, jongen, goed, zoals je wilt. *(drinkt glas leeg)*

WOLF : Hoeveel is 't Willie?

LEDA : *(vlug)* Betaal straks maar als je nog terugkomt.

WOLF : *(kijkt haar aan, grijnst even)* Da's goed, kom vader.

ALKAZAAR : Goed, jongen. Hasta la vista, vrienden, *(tegen Leda)* En als God mijn knieën soepeler maakt zal ik aan jouw voeten knielen.

WOLF : 't Is goed, vader. Kom mee. *(trekt hem door de deur. Ze gaan af)*

(het is even stil)

WILLIE: Heb ik jullie wel eens verteld van die keer met die Fransman? Dat ik 'm in de ceintuur had en dat-ie opeens zachtjes begon te zingen? Ik zal je niet laten raden: 't was de Marseillaise. En dat ik toen 't Wilhelmus inzette terwijl we daar op de mat zo vielen, hè?

MAX : Schei uit.

LEDA : Wat vind jij van 'm, Willie?

WILLIE : Je kunt nooit iets van een tegenstander zeggen vóór je 'm in je greep hebt.

MAX : Als 't aan Leda lag zou dat niet lang duren.

LEDA : Hou je vuile bek, rattekop. *(tegen Willie)* Hij is wel een apart type, hè?

WILLIE : Hij is niks voor jou, Leda, als je 't mij vraagt. Maar je vraagt 't me niet, hoewel je 't me vraagt.

LEDA : Huh?'

MAX : *(pakt z'n sax)* Ik begrijp niet wat-ie tegen z'n vader heeft.

(Max begint te spelen, het licht in de bar gaat langzaam uit en de klank van de sax vervaagt, terwijl boven het licht aan gaat, de kamer is nog maar nauwelijks ingericht, er staan wat stoelen, een tafel, een viool standaard, fotolampen, nog niet uitgekakte kisten en koffers. Wolf en de oude Alkazaar horen we achter de scène heftig met elkaar praten, als de deur opengaat verstaan we hen)

WOLF : Verdomme, vader! Wat zat je weer door te slaan...

ALKAZAAR : (*hijgend*) Je spreekt tegen je vader.

WOLF : En je laat me gewoon wachten als een snotneus. Verdomme, dat kleine beetje correctheid...

ALKAZAAR : Nou is 't uit! (*richt zich pompeus op in het midden van de kamer*) Wolf, jongen...

WOLF : Begin nou niet weer.

ALKAZAAR : (*magistraal*) Stil! Kijk om je heen, laat je oog dwalen door deze wijdse ruimten. Dit is ons thuis, jongen, ons nieuwe thuis. Hier gaan we wonen, jij en ik. Laten we dat toch doen in eensgezindheid... Verhuizen is een nieuwe geboorte en bij God, ik voel 't in mijn oude hart - hier zullen wij gelukkig zijn.

WOLF : Vader, we zijn al zo vaak verhuisd.

ALKAZAAR : Ach... Dat was van de ene gemeubileerde kamer naar de andere. Dat kun je niet vergelijken met een eigen (groots) appartement. (*zakt zwaar in de enige fauteuil*) Geen hospita meer, geen eerbiedig „goeiemorgen" zeggen meer, geen sluipen op de trap, geen verjaardagskalender op de wc - maar vrijheid, vrijheid...

WOLF : (*door de kamer lopend, de wanden betastend*) Heb je hier dan de wc bekeken? Dat stinkende hok? Heb je de vochtplekken op het plafond gezien? En de kieren in de ramen? Dit wordt van de winter een ijskast...

ALKAZAAR : Die kieren kunnen we stoppen.

WOLF : (*terwijl hij automatisch begint uit te pakken, kleren, muziek, potten, pannen, het is duidelijk dat hij gewend is al 't werk te doen*) En dan de buurt. Huivert je ziel niet? Hoeren, nozems, patates frites en kroketten.

ALKAZAAR : Zou jij dan terug willen naar Zuid?

WOLF : Nee, dat niet.

ALKAZAAR : Wat wil je dan?

WOLF : (*met een ruk rechtop*) Weg, gewoon weg.

ALKAZAAR : Oh God, begin daar niet weer over.

WOLF : Maar deze keer doe ik het. Ik zal je installeren als een vette pasha in z'n kot en dan smeer ik 'm. Eindelijk.

ALKAZAAR : Jongen... Wolf... nee... (*grijpt naar z'n hart, hij is helemaal in elkaar gezakt in zijn stoel*) ... m'n hart...

WOLF : Ga nou niet komedie spelen.

ALKAZAAR : Het is geen komedie - je weet toch wat de dokter gezegd heeft...

WOLF : Ja, dat weet ik, maar de dokter heeft niet gezegd dat je last van je hart zou krijgen op ieder dramatisch verantwoord moment.

ALKAZAAR : Ik mag me niet opwinden. En men windt zich nu eenmaal op bij een dramatisch moment... Jongen, waarom heb je niet eerder gezegd, dat je deze woning niet mocht.

WOLF : Daar gaat het niet om.

ALKAZAAR : Ik heb 'm voor jou bij elkaar gebedeld, jongen. Hier heb je je eigen donkere kamer. Hier heb je je vrijheid.

WOLF : Vrijheid. Laat me niet lachen. Met je vijf miljoen woorden in de lucht. (*gaat door met opruimen*) Nee, deze keer is het definitief.

(het is even stil)

ALKAZAAR : (*wordt heel klein*) Je mag niet weggaan. Ik... ik kan je niet missen. Ik heb niemand anders dan jou.

WOLF : (*fel*) O jawel, vader, jawel. Je hebt 79 musici in je orkest en je hebt de goddelijke Justus Blaak en je hebt Beethoven, Bach en Brahms en je hebt jezelf en de kapper en de mensen op het achterbalkon van de tram en iedereen die je overgiet met je ziekelijke saus van woorden.

WOLF : (*ziet in zijn hand opeens een theepot, geeft zich een ruk*) Ik ga thee zetten. (*af naar een zijkamertje dat wij niet kunnen zien, maar de oude Alkazaar van zijn plaats wel*)

ALKAZAAR : Nee jongen, ik heb niemand. (*half tegen zichzelf, half tegen Wolf*) Wie geen toekomst heeft, heeft niemand meer. Vroeger ja, vroeger... Maar nu ben ik een oude, lege, doorgeprikte ballon. Ik heb het hard jongen. Ik ben achtenvijftig jaar en ik moet eeuwig doorfiedelen, ik heb maar een tijdelijke aanstelling, ik heb geen pensioen, ik heb geen kinderen die me onderhouden kunnen - ik beklag me niet, Wolf - maar ik moet doormodderen en ik modder door, als Cyrano, met mijn strijkstok in de wind. (*hij staat op, drijvend op zijn eigen woorden*) En bij God, Wolf, ik zal sterven op het podium van het Concertgebouw, ik zal opbranden tijdens de „Driekante Steek”, 't laatste deel...

bij God, Wolf, als ik dat beleven mag, als Justus Blaak 't dirigeert, hij zal 't neerhameren als een woeste fanfare, met een ritardando dat je de huiver door de botten jaagt... (*zingt en beweegt grotesk*) Da da die da die da jam pa pa pa pam... da die die da die da jam pa pa pam...

WOLF : (*steekt z'n hoofd door de deur*) Hoe is 't met je hart, vader?

ALKAZAAR : (*zakt onmiddellijk in de stoel*) Verdomme, slecht, jongen. Je moet me niet zo opwinden. Wolf. (*hij kijkt ongerust in de zijkamer. Er komt geen reactie. Dan roept hij klagelijk*) Wolf? Wolf? Maar je gaat toch niet weg, hè? Wolf?

WOLF : (*op met theepot in de hand*) Deze keer wel. Onherroepelijk.

ALKAZAAR : (*gooit het over een andere boeg, groots*) Je kunt me niet verlaten! Ik heb je gekoesterd, gevoed, opgevoed, ik heb je het leven geleerd en de kunst. Ik heb je verzorgd en vertroeteld. Nu ben ik oud en zwak - nu heb ik het recht om te eisen dat...

WOLF : Nee! (*schamper*) Mij opgevoed... Je hebt me alleen maar wéék gemaakt met je voze gezwets. Ik was zo graag een gewone jongen geweest die tegen deze tijd aansast als een hond tegen een boom. Maar jij hebt me week gemaakt met je halfzachte geleuter. Het minste wat een zoon van z'n vader vraagt is toch dat er iets echts in 'm is, iets waarvoor-ie respect kan hebben. Bij jou is alles voos en hol. Je zwelgt en je zwetst, in één grote wolk van bombast, je kwijlt en knielt voor duizend afgoden, je leurt met Goethe en Thomas Mann en Bach, je bewondert! Jij bent één van die afschuwelijke bewonderaars...

ALKAZAAR : Beste jongen, wat is er verkeerd aan om door het leven te wandelen aan de hand van de Groten?

WOLF : Vader, je begrijpt 't niet. Kijk nou; zolang ik leef bulder je door 't huis, vol grote woorden, grote ideeën, mensen die je pas kennen, verpletter je met je tweederangs grandeur. Maar er is iets van jezelf bij! Je bewondert alleen maar, zoals iemand opium schuift. Terwijl er niets te bewonderen valt. Je trekt je aan je eigen pruik op zoals de Baron van Münchhausen. Je bent een oude, mislukte egoïst, die bralt vanuit z'n stoel en mij laat sjouwen en verrekken...

ALKAZAAR : M'n hart, jongen.

WOLF : Je hebt je nooit een donder van me aangetrokken.

ALKAZAAR : Ik hou van jou, jongen, je bent m'n zoon, bij God het enige wat ik op de

wereld geschapen heb. Maar ik ben een kunstenaar...

WOLF : Kom nou. Je had een groot talent, maar je hebt er niets van gemaakt. Nu zit je in dat orkest en je speelt wat noten van blad - en je zwetst. Dat is alles.

ALKAZAAR : (*schudt zijn hoofd*) Noten van blad... O geest van Beethoven!

WOLF : Neem nou zo'n vent die jazz speelt - zo'n vent die helemaal uit zichzelf speelt, zijn eigen solo, zichzelf er helemaal ingooit, alléén, eerlijk, zichzelf. Daar geloof ik in. Niet in dat tweedehands gedoe.

ALKAZAAR : Wou je beweren dat klassieke muziek....

WOLF : Ja, bij jou wel! Ik heb 't niet over noten, ik heb 't over je ziel, verdomme.

ALKAZAAR : (*wordt woedend*) En jij dan? Wat ben jij dan geworden? Een cynische plaatjesknipper van de krant, een luizige fotojournalist - die nergens in gelooft, niets presteert, alleen z'n vader op z'n hart kan trappen. is dat zo groots?

WOLF : Ik ben tenminste mezelf. Zonder franje.

ALKAZAAR : (*grandioos brullend*) Wat is jouw leven dan arm, jongen! Zo negatief, zo kaal, zonder enige warmte, zonder eigen inhoud! (*groots*) Ik heb medelijden met jou, medelijden... (*grijpt naar z'n hart en zakt met vertrokken gezicht in zijn stoel*) M'n hart...

WOLF : (*naar hem toe*) Verdomme, vader... (*maakt z'n jas los, schenkt snel thee in*) Hier, drink wat.

ALKAZAAR : (*drinkt wat, het is even stil, hij komt weer wat bij, dan zacht en beverig, als een oude man en alsof het vorige gesprek niet heeft plaats gehad*) Hèhè... Je hebt lekkere thee gezet, jongen. (*hij drinkt*) Het is ook waar, je moet veel te veel sjuuwen. (*hij drinkt weer*) We zouden eigenlijk een huishoudster moeten hebben.

WOLF : Wat?

ALKAZAAR : (*kijkt hem slim maar behoedzaam aan over de rand van de kop*) Jaja, je hebt er recht op. We hebben 't er al eens over gehad, hè? Een huishoudster...

WOLF : Hoe kom je daar nu weer bij?

ALKAZAAR : Ja, ik weet dat je het doet zonder morren, jongen. Maar 't is te veel. En misschien weet ik iets...

WOLF : Wat weet je?

ALKAZAAR : Och... 't is een schepsel dat ik ken, van vroeger... ze zong bij ons in 't koor... Ze is in Amerika geweest, kwam zonder een cent terug, zocht onderdak,

ze was bij ons aan 't gebouw... Weet je, 't zou ons niets kosten hé. Een snee brood, ze kan daar (*wijst op een deur*) slapen, dat is alles... (*wacht even*) Ik heb eigenlijk al gezegd dat ze maar komen moest.

WOLF : Ben je nou helemaal gek geworden? En daar kom je nou opeens mee aan?

ALKAZAAR : (*ongemakkelijk*) Ja... ik... ik had je willen verrassen - maar je werd zo boos... (*hij krijgt weer adem*) Ik heb het voor jou gedaan! Dacht je dat ik je hier alléén wou laten sjouwen?

WOLF : Heb je 't werkelijk voor mij gedaan?

ALKAZAAR : Ja, jongen, dat zeg ik toch.

WOLF : (*twijfelend*) Ik geloof er niets van. Je verbergt weer iets. En ik voel er niks voor ook. Wanneer komt ze?

ALKAZAAR : Oh... ik denk dat ze... och, misschien, ja misschien komt ze vanavond nog. Eigenlijk zei ze zoiets, geloof ik...

WOLF : Oh God, dat ook nog. Met jou kun je ook altijd van alles verwachten. Ik word doodmoe van jou, als je dat maar weer.

(*de oude schopt z'n schoenen uit*)

Ik moet nog even naar beneden - ga jij nou maar wat rusten, ja. (*geeft hem zijn pantoffels*) En hou eens even op met zwetsen. Ik weet nooit of ik je geloven kan of niet.

ALKAZAAR : (*zakt behaaglijk onderuit, zucht diep, kijkt dan omhoog*) Maar je gaat niet weg hè, Wolf? Je blijft, hè?

WOLF : (*doodmoe*) We zullen wel zien, we zullen wel zien. Ga nou maar slapen, alsjeblieft...

ALKAZAAR : Jaaaa...

WOLF : (*kijkt op hem neer, met een beetje zachtheid*) Je bent echt oud, weet je dat... (*er is geen antwoord meer, hij kijkt nog even op de oude neer, en gaat dan af.*)

(*terwijl boven het licht uitgaat, gaat het in de bar aan. Max speelt, Leda maakt zich op. Als ze klaar is tikt ze op Max z'n sax.*)

MAX : (*houdt op met spelen*) Wat is er?

LEDA : Hoe vind je me zo? Mooi?

MAX : Je wéét 't. Voor mij ben je 't einde.

LEDA : (*glimlacht, als hij weer wil gaan spelen, snel*) Denk je dat-ie nog terugkomt?

MAX : Jonge, jonge, wat moet jij nodig. Wat zie je in Godsnaam in die jongen? Wat is er zo bijzonder aan?

LEDA: Hij is anders. (*dromerig voor zich uit*) Ik word er zo moe van - altijd in die parfumwinkel, ja mevroi, nee mevroi. En 's-avonds? Een beetje rondhangen. Hier. Of buiten. En dan komen ze aan, hoor: (*ze imiteert de Nieuwendijk nozems, precies dat onverschillige uit de mondhoek*) Hee, Leda, ga je zondag mee achter op de motor, hee? Ik heb nou een 1500 cc. Haha. Of naar de Lucky Star en lekker woest doen van een glas cola. Waardeloos.

MAX : Nou, neem mij dan.

LEDA : Jij? Jij bent alleen maar een verlengstuk van die toeter...

WOLF : (*komt binnen*) Hallo.

WILLIE : Avond.

MAX : Hallo.

LEDA : Dag! En... hebben jullie alles al uitgepakt?

WOLF : (*de emoties van het gesprek met de oude Alkazaar nog in hem*) Bijna.

LEDA : Mag... mag ik eens komen kijken?

WOLF : Ja, je mag. Ik zal je alles laten zien: de vochtplekken in het plafond, de rotzooi in de wc, de kieren in de ramen... (*tegen Willie*) Een dubbele, graag.

WILLIE : (*schent in*) Nou, jij weet er weg mee, zoals de zeeman zei tegen het temeiertje. Alsjeblieft.

(*Wolf drinkt*)

LEDA : Zeg... ben jij fotograaf?

WOLF : Ja. Freelance. Voor de krant.

LEDA : (*tegen Max*) Hij is fotograaf bij de krant. Machtig hè?

WOLF : (*tegen Max*) Stelt niks voor. Je drukt op een knop en 't is gebeurd. Ik ben gewoon de arbeider die een machine bedient.

LEDA : Nou, ik weet wel dat ik best fotomodel zou willen wezen. (*trekt pruillipje*) Vind je niet dat ik een beetje op B.B. (Brigitte Bardot) lijkt zo?